

VOORJAAR 1980

de ontwikkeling van het projekt

We huren Ada de Boer in van de "Stichting Samen Bouwen aan Wonen" om onze woonwensen duidelijk te krijgen. Een weekend met elkaar in een kamphuis in Epe waar we het woonspel spelen is onderdeel hiervan. Ada weet ons te stimuleren de individuele wensen duidelijk te krijgen en samen tot gemeenschappelijke uitgangspunten te komen. Deze wensen houden in dat we ruimte willen om te: praten, musiceren, feesten, wassen, koken, eten, zonnen (allemaal zaken die we nu ook hebben) en zelfs het belang van een 'schoonmaakrooster' wordt nu al onderkend. Verder willen we een gymnastiekzaaltje (is er niet maar yoga beoefenen in de leefruimte gaat ook prima!), we willen een grote ruimte voor dieren ter stimulering van het contact mens/dier (huisdieren zijn er volop, specifieke ruimten voor andere dieren 'nog' niet). Ook willen we een grote moestuin om biologisch/dynamisch te tuinieren bij het projekt. (Hiervoor is geen ruimte, wel hebben een aantal bewoners volkstuinten gehuurd op loopafstand van het projekt). We willen ook dat er collectieve afspraken komen over ziekenverzorging. (Deze afspraak is nooit gemaakt, over het algemeen loopt dit echter vanzelf).

het groepsproces

Het weekendprogramma staat bol van de activiteiten. Veel zaken worden echter, tot spijt van velen, niet uitgevoerd. Een korte wandeling door het bos wordt een uren durende dwaaltocht. De taakverdeling in dit weekend is onduidelijk en levert, vooral 's morgens vroeg, irritaties op. Tijdens het weekend wordt verder een duidelijk gevoel ervaren van "oude" en "nieuwe" groep. (Dit probleem is niet eenmalig, na iedere forse uitbreiding blijkt het terug te keren). Kort na dit weekend haken 6 van de 20 leden af.

NAJAAR 1980

de ontwikkeling van het projekt

Om de begeleiding van Ada de Boer te betalen gaan we op zoek naar subsidies. We vragen emancipatie-subsidie aan. Wij vinden dat er, doordat er vertrouwde, bekende volwassenen in je directe omgeving zijn, een verruiming van opvangmogelijkheid van kinderen is, wat ten goede komt aan de ontplooiingskansen van zowel man als vrouw. De subsidieaanvraag wordt niet gehonoreerd. De gemeente vindt dat wonen niet een dusdanig emancipatorisch gebeuren is dat het een dergelijke subsidie kan toewijzen en verwijst ons naar andere, meer geëigende subsidiebronnen. We leggen de eerste officiële contacten naar buiten. Henk Lubberding doet hierbij het woord. In een gesprek met de wethouders v.d. Veen (ruimtelijke ordening) en Zuidema (welzijnszaken) zegt dhr. v.d. Veen positief te staan tegenover het plan maar vindt hij het projekt te gering van omvang om vanuit de gemeente extra energie in te kunnen steken. Mochten we echter met een 'nieuw' aspekt voor Lelystad komen wat de promotie van de stad ten goede kan komen, dan kan dit voor de gemeente een reden zijn er wèl extra energie in te steken. Wel zegt hij ons in principe toe grond te reserveren voor ons projekt. Het ontwikkelen van de plannen moeten we samen met anderen doen.

het groepsproces

De al eerder genoemde "oude" groep dunt aardig uit. Het duurt ze te lang, ze zoeken naar andere wegen om anders te wonen en alleen de enige man uit de oude club, Boudewijn, blijft over. Met de overgebleven acht besluiten we dat we eerst met elkàar een basis willen hebben, wat sterken in onze schoenen willen staan, vòòr we weer gaan uitbreiden. We bezoeken CW-Hilversum en komen razend enthousiast terug. Het kàn dus wel, we zien het weer helemaal zitten. O.k., het loopt daar ook niet allemaal perfekt, maar we hebben een hoop geleerd en voelen ons al behoorlijk hecht met elkaar. Van de toenmalige 8 leden wonen er nu 5 in het projekt. De overige 3 werken en wonen buiten Lelystad waar ze, voor zover bekend, niet 'Centraal Wonen'.